

zemkové reformě (§ 7 zák. zák., § 27 přídel. zák., § 77 náhr. zák.) nemohlo býti jinak, než že kupní cena bude určena za účasti Státního pozemkového úřadu, pokud se týče, že tento úřad cenu stanoví. Nebylo třeba, by strany zvláště jednaly o tom, že Státní pozemkový úřad cenu určí a by tento úřad stanovením ceny pověřily (§ 1056 obč. zák.). Jest zjištěno, že tento úřad kupní cenu s konečnou platností určil. Náležitost kupní smlouvy jest, co se týče ceny dána. Žalovaní neprávem popírají kupní smlouvu a neprávem, tvrdíce, že s ním v žádném právním poměru nejsou, což shora vyvráceno, odpírají zaplatiti žalobci zažalovaný, již dávno splatný zbytek kupní ceny. Odsoudiv je k tomu, odvolací soud nepochybil.

Čís. 11644.

Tak zvaným malým honebním zákonem ze dne 25. června 1929, čís. 98 sb. z. a n., byl výkon myslivosti v zájmu nutné ochrany zvěře a v zájmu racionelního provozování myslivosti nově upraven, ale výkon honebního práva nebyl jím znemožněn. Pro vydání onoho zákona nelze se domáhati bezúčinnosti smlouvy o pachtu honitby.

(Rozh. ze dne 6. května 1932, Rv I 470/32.)

Žalobce najal si ve veřejné dražbě, konané dne 20. května 1929, od žalovaného honebního společenstva honitbu v M. na dobu od 1. února 1930 do 31. ledna 1936. Žalobou, zadanou na soudě dne 1. července 1931, domáhal se žalobce na žalovaném honebním společenstvu, by bylo uznáno právem, že se pronájem honitby v M. veřejnou dražbou dne 20. května 1929 žalobci na dobu od 1. února 1930 do 31. ledna 1936 za roční nájemné 7.800 Kč provedený pro podstatnou změnu poměrů prohlašuje ze bezúčinný a že jest žalované honební společenstvo povinno to uznati. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Žalobce domáhá se žalobou, aby pachtovní smlouva, kterou ve veřejné dražbě konané dne 20. května 1929 pronajal honitbu v M. na dobu od 1. února 1930 do 31. ledna 1936 za roční nájemné 7.800 Kč pro podstatnou změnu poměrů prohlášena byla za bezúčinnou a dovolává se obdoby § 1389 obč. zák., pokud se týče ustanovení § 1117 obč. zák. Pokud se žalobce odvolává na ustanovení § 1117 obč. zák., nemůže z toho důvodu žalovati o bezúčinnost pachtovní smlouvy, nýbrž měl by právo před projitím času od smlouvy odstoupiti; ustanovení § 1389 obč. zák. nelze obdobně použiti na souzený případ, poněvadž obdobné řešení předpokládá podle § 7 obč. zák., že sporný případ nelze rozřešiti ani podle slovního výkladu ani podle přirozeného smyslu zákona a že jde o podobný případ v zákoně určitě rozhodnutý; tomu však v souzeném případě tak není, neboť souzený případ řeší ustanovení § 1117 obč. zák., pokud se týče všeobecné ustanovení § 1447 obč. zák. o zrušení práv a závazků zkázou věci. Než ani tu nemohl by žalobce žalovati o bezúčinnost smlouvy, nýbrž o zrušení závazku uloženého mu pachtovní smlouvou. Není proto žaloba o bezúčinnost pachtovní smlouvy odůvodněná. Jelikož však žalobce v žalobě tvrdí,

že ustanovením zákona ze dne 25. června 1929, čís. 98 sb. z. a n., jenž nabyl účinnosti dnem 12. července 1929, byly proti stavu podle zákona ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. podstatně změněny poměry, za nichž původní pachtovní smlouva byla uzavřena, v tom směru, že jednak doba odstřelu byla značně zkrácena, jednak pro určitou zvěř zavedena celoroční doba šetření a mimo to, že v okrese S. bylo zakázáno chytání živých koroptví, má odvolací soud, srovnávaje tvrzení žaloby se žalobní žádostí za to, že jde jen o nesprávnou úpravu a že se žalobce domáhá žalobou vlastně zrušení pachtovní smlouvy z uvedených jím důvodů. Avšak ani tu žaloba není odůvodněnou a první soud posoudil věc po stránce právní nesprávně, vyhověv žalobě. Na tento případ nelze obdobně použítí ustanovení § 1389 obč. zák. ani ustanovení § 1447 obč. zák. Jest všeobecně známo a bylo tedy známo žalobci i žalovanému honebnímu družstvu, že krutou a dlouho trvající zimou na počátku roku 1929, hlavně následkem silných a dlouhotrvajících mrazů a pro umrzlý sníh nemohla zvěř k zemi, by si opatřila potravu, že tím vysílila a že mnoho zvěře zahynulo; aby zvěř vyhynulá byla doplněna, byl vydán zákon ze dne 25. června 1929, čís. 98 sb. z. a n.; zákon ten nebyl vydán přes den, nýbrž byl připravován, mluvilo se o něm a, když žalobce dne 20. května 1929 spachtoval honitbu, byli si on i honební družstvo vědomi, že dojde k šetření zvěře, a obě strany s tím tudíž počítaly; a nemůže se žalobce z toho důvodu domáhati zrušení smlouvy. Než ani z důvodu § 1117 obč. zák. nelze pachtovní smlouvu zrušiti; podle tohoto ustanovení může pachtýř od smlouvy pachtovní před projitím, smluveného času ustoupiti, když se pronajatá věc následkem své vadné povahy k řádnému užívání nehodí, když značná část pronajatého předmětu náhodou na delší dobu řádnému užívání byla odňata nebo se stala nepotřebnou. Tomu však tak není, neboť ustanovením nového zákona doba honitby proti dřívějším šesti měsícům zkrácena na čtyři měsíce, ustanovení to při vzrůstu zvěře může zemský i okresní úřad pozměnit tím, že povolí, by určitý druh zvěře byl odstřelen; nad to měsíc srpen, hledě k tomu, že v polích bývají ještě žně a že i zajíci, i koroptve jsou ještě malé, jest nejméně vhodným ku provozování honitby a žalobce může, pak-li má dosti zvěře k odstřelu, právo honitby prováděti častěji, po případě i použitím hostů, takže ani hmotně ani ve své zábavě nemůže utrpěti újmu. Ostatně žalobce má honitbu spachtovanou již od 1. února 1930 a to na dobu šesti let, vykonával ji od 1. února 1930, teprve dne 1. července 1931 podal žalobu o zrušení smlouvy, tímto více než ročním užíváním dal na jevo, že v právu pachtovním i za změněných poměrů trvá, doba pachtu jest delší, takže lze právo honební zmenšené v jednom roce nahraditi si v jiném roce, kdy se zvěř rozmnoží. Není tudíž ani ve smyslu § 1117 obč. zák. důvodu, by byla pachtovní smlouva zrušena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalobce uzavřel sice se žalovaným honebním společenstvem smlouvu o nájem honitby za platnosti honebního zákona ze dne 1. června 1866,

čís. 49 z. zák., ale nebylo podmínkou smlouvy nezměněné trvání tohoto zákona a žalobce, zavázav se ve smlouvě šetřiti zákonná ustanovení o myslivosti, podrobil se, jak z povahy věci plyne, i ustanovením, která za trvání nájmu budou snad vydána. Tak zvaným malým honebním zákonem ze dne 25. června 1929, čís. 98 sb. z. a n. byl výkon myslivosti v zájmu nutné, jak se ukázalo, ochrany zvěře a v zájmu racionálního provozování myslivosti nově upraven, ale výkon honebního práva nebyl jím znemožněn. To blíže dovodil odvolací soud. Proto není žaloba o neúčinnost, pokud se týče o zrušení nájemní smlouvy mezi žalobcem a žalovaným společenstvem dne 20. května 1929 uzavřené ani s hlediska § 1389 obč. zák. ani s hlediska § 1117 téhož zák., o něž se žaloba opírá, odůvodněna a byla napadeným rozsudkem právem zamítnuta.

Čís. 11645.

Pohledávky směnečných věřitelů ve vyrovnacím řízení nemají proti pohledávkám jiných vyrovnacích věřitelů zvláštní postavení, nanejvýš co do způsobu splácení kvot podle schváleného vyrovnání.

Vyrovnáním nemění se nic na povaze směnečného dluhu jako dluhu odnosného.

Směnečný vyrovnací dlužník, nepřihlásil-li se věřitel v den splatnosti kvoty se směnkou, byl nejen oprávněn (podle § 36 (1) směn. zák., po případě podle § 1425 obč. zák.), nýbrž přímo povinen, by nevyčkáváje dále, až se směnečný věřitel k němu dostaví a směnku mu předloží k částečnému placení, složil vyrovnací kvotu v den její splatnosti na soudě.

(Rozh. ze dne 6. května 1932, Rv I 646/32.)

Žalovaný uzavřel vyrovnání, nedodržel však splátku vyrovnací kvoty. Směnečné platební příkazy znějící na celé pohledávky, ponechal proce s n í s o u d p r v é s t o l i c e v p l a t n o s t i. O d v o l a c í s o u d n a p a d e n ý r o z s u d e k p o t v r d i l.

N e j v ý š š í s o u d n e v y h o v ě l d o v o l á n í.

D ů v o d y:

Dovolání, vytýkajícímu odvolacímu rozsudku jen nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. s. ř.), nelze přiznati oprávnění. Aby mohlo býti posouzeno, zda se žalovaná firma ocitla v prodlení s placením již prvé vyrovnací kvoty na s m ě n e č n o u pohledávku žalobkyně a zda ji tedy postihují následky § 57 vyr. ř. z roku 1914, jehož jest tu použití, jest si předem ujasniti, zda pohledávky směnečných věřitelů mají ve vyrovnacím řízení proti pohledávkám jiných vyrovnacích věřitelů zvláštní postavení, zejména co do způsobu splácení kvot podle schváleného vyrovnání na ně připadajících, či zda jsou jim postaveny na roveň a zda vyrovnání má vliv na povahu dluhu směnečného jako dluhu odnosného. Odpověď k oné otázce dává § 10 (4) vyr. řádu, podle něhož nejsou dotčeny vyrovnacím řízením